

Og neppe havde hun vendt de to Mænd Ryggen, før de ganske højt vekslede disse Bemærkninger:

„Sikken et Næb.“

„Ja, det var en Jødetøs.“

Oppe paa første Sal fandt hun den hende opgivne Dør og kom ind i en tofags, halvmørk Stue, der vendte ud til en Gaardsplads med nogle grønne Træer. Henne ved det ene Vindue stod Eberhard og skrev ved en Fyrretræs Skrivepult, der tilligemed et Par Træstole og en Reol med Protokoller udgjorde Stuens Udstyr. Han havde en langskødet og sneverærmet, paa Albuerne ganske blankslidt, sort Frakke knappet tæt omkring sig; og da det havde regnet lidt om Morgenens, var hans Benklæder omhyggelig opsmøgede forneden og aabenbarede et Stykke af et Par grove, mørkegraa Uldsokker over et Par dobbeltsaaledede Ankelsko.

Skønt han havde besvaret Jakobes Banken med et „Kom ind“, blev han staaende uden at se op og fortsatte nogle Øjeblikke uanfægtet sit Arbejde.

Dels af denne Aarsag, dels paa Grund af hans Klædedragt antog Jakobe ham for en Skriver og bad om at faa Ekspeditionssekretæren i Tale. Først da han derefter med megen Værdighed lagde Pennen bort, og da hun mødte Blikket fra hans blege, vandkolde Øjne, saa hun med en Gysen Familjeligheden med Per.

Hun sagde sit Navn og tilføjede:

„Jeg veed, at Deres Broder — at Per — har talt til Dem om mig.“

Eberhard gjorde tavs en embedsmandsmæssig Haandbevægelse henimod en af Stolene.

„Grunden til, at jeg har søgt Dem, vil De rimeligvis af Dem selv forstaa,“ vedblev Jakobe efter at have taget Plads, — hendes Stemme var usikker, Hjertet hamrede i hendes Bryst, og hun maatte gribe til disse Talemaader for overhovedet at faa en Samtale i Gang. „Jeg veed jo, at Deres Broder — at min Forlovede — i længere Tid har været noget fremmed ikke alene for Dem men ogsaa for sin øvrige Familie. Jeg kan — natur-